

Han som ler i himmelen

Når staten griper etter kirken – og kirken som nekter å bøye kne

---

ELIAS WARD

Oppdatert 2026-07-20

Innhold

Innhold	2
1 Hvem sin kirke er det?	3
2 Keiserens mynt, Guds bilde	4
3 Når dekretet kommer	6
4 Registrering og det altseende øyet	8
5 Å skrive om boken	10
6 De fengslede hyrdene	12
7 Ikke bare der	14
8 Lyd Gud mer enn mennesker	15

Kapittel 1

Hvem sin kirke er det?

Enhver strid om kirken begynner med ett spørsmål om eierskap: Hvem sin kirke er det? Hvis du svarer feil på det, vil alt som følger etterpå bli feil.

Jesus besvarte det selv, og Han ga ikke rom for forhandlinger.

Matteus 16:18, NB2026 · Og jeg sier deg at du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få overhånd over den.

Min kirke. Ikke Peters. Ikke Romas. Ikke keiserens, parlamentets eller partiets. Kristus kaller kirken sin egen eiendom, og Han bygger den med sine egne hender. En ting du ikke har bygget og ikke kan bygge, har du ikke rett til å styre.

Paulus sier det samme ved hjelp av et annet bilde. Kirken er et legeme, og et legeme har ett hode.

Kolosserne 1:18, NB2026 · Og han er hodet for legemet, som er menigheten. Han er begynnelsen, den førstefødte fra de døde, for at han i alle ting skal være den fremste.

Ett hode. Et legeme med to hoder er et monster, ikke en levende skapning. Når staten griper inn for å styre læren, lisensiere forkynneren eller redigere budskapet, hjelper den ikke legemet – den prøver å bolte fast et hode nummer to på det. Kristi legeme har allerede et Hode, og Han kommer ikke til å si fra seg stillingen.

Efeserne 1:22, NB2026 · Og alt la han under hans føtter, og ham ga han som hode over alle ting til menigheten,

Les dette nøye. Faderen la *alle ting* under Kristi føtter – hver trone, hvert senat, hvert departement for religiøse saker – og *deretter* ga Han Ham som hode for kirken. Staten er under Hans føtter. Den kan ikke stå over Hans brud. Når en regjering setter seg selv over kirken, har den snudd opp-ned på den rekkefølgen Gud har fastsatt i himmelen.

Så før vi sier et ord om skatter, lydighet eller lov, er fundamentet allerede lagt. Kirken er ikke statens til å styre, for den har aldri vært statens til å begynne med. Den er Hans.

Kapittel 2

Keiserens mynt, Guds bilde

Det verset som blir mest misbrukt i hele denne debatten, er én setning fra Jesus, og folk siterer bare halve. De stopper ved «gi keiseren det som keiserens er». Jesus stoppet ikke der.

Matteus 22:21, NB2026 · De sier til ham: «Keiserens.» Da sier han til dem: «Gi da keiseren det som er keiserens, og Gud det som er Guds.»

Se hvordan fellen ble lagt. De holdt opp en mynt. Hvem sitt bilde er på den? Keiserens. Vel, gi den tilbake til ham – den bærer hans likhet, den tilhører hans domene. Skatter, mynter, veier, ordningen av det sivile liv: Gi det fra dere, og gjør det med glede.

Men Jesus presset et annet spørsmål inn i det første. Hvis mynten bærer keiserens bilde og derfor tilhører keiseren, hva bærer da Guds bilde? Det gjør du. Det gjør den tilbedende. Det gjør samvittigheten. Det gjør kirken. Og *det* gir du til Gud. Keiseren kan få mynten din. Han kan ikke få sjelen din, tilbedelsen din eller Kristi brud.

La oss nå se på verset den andre siden alltid griper til. Paulus befaler faktisk den kristne å underordne seg styrende myndigheter, og det skal vi ikke vike unna.

Romerne 13:1-4, NB2026 · Hver sjel skal underordne seg de overordnede myndigheter. For det finnes ingen myndighet uten av Gud, og de som er, er innsatt av Gud. Derfor står den som setter seg imot øvrigheten, imot Guds ordning; men de som står imot, skal dra dom over seg selv. For de styrende er ikke til redsel for gode gjerninger, men for de onde. Men vil du slippe å frykte øvrigheten? Gjør det gode, så skal du få ros av den. For den er Guds tjener, deg til det gode. Men gjør du det onde, så frykt! For den bærer ikke sverdet forgjeves; for den er Guds tjener, en hevner til vrede over den som gjør det onde.

Dette er reelt, og det forplikter. Gud innsetter staten. Den kristne er ikke anarkist; han betaler skatten sin, følger loven og ærer embetsmannen. Men les hva staten er *til for*. Den bærer sverdet mot dem som gjør ondt. Den er en skrekk for onde gjerninger, en Guds tjener til det gode. Paulus gir staten sverdet; han gir den ikke prekestolen.

Det ordet – *tjener* – er hele poenget. En tjener kan lyde eller trosse. En lærer ved [Reclaiming Dominion](#) leser kapittelet riktig: Romerne 13 er ikke en blankofullmakt gitt til staten, det er et bånd. Det begrenser myndighetene til noen få, enkle oppgaver – å straffe den som gjør ondt, verne den uskyldige, opprettholde rettferdighet. Går de utenfor dette, dømmer den samme Gud som innsatte embetet, den mannen som innehar det.

Skriften setter til og med navn på dette maktmisbruket. Når en regjering begynner å kalle kirkens gode for ondt og verdens onde for godt, har himmelen et ord for det.

Jesaja 5:20, NB2026 · Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert!

Det er ikke en anmerkning om en dårlig drevet etat. Det er et ve – en forbannelse. En stat som stempler evangeliet som hat og gir tillatelse til det Gud forbyr, er ikke bare en belastning; den har krysset fra sitt eget felt over i Guds, og den står under dette ve.

Så hva ber vi om for slike herskere? Paulus er spesifikk – og igjen, de fleste av oss siterer bare første halvdel av ham.

1 Timoteus 2:1-4, NB2026 · Jeg formaner da først av alt til at det gjøres påkallelser, bønner, forbønner, takksigelser for alle mennesker. For konger og alle som er i høy stilling, for at vi kan føre et rolig og stille liv i all gudsfrykt og verdighet. For dette er godt og velbehagelig for Gud, vår frelser, han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhetens erkjennelse.

Legg merke til hva vi blir bedt om å be om. Ikke at kongen skal styre kirken godt – men at han skal la den være i fred. Et rolig og stille liv, i gudsfrykt og ærlighet. Og legg merke til *hvorfor*: fordi Gud «vil at alle mennesker skal bli frelst». Hensikten med en begrenset stat er et fritt evangelium. Dr. Aaron B. Campbell, som brukte år på å forsvare små kirker og bibelskoler mot statlig lisensiering, trekker den samme grensen i [Why Christians Must Defend Religious Freedom](#): Vi ber ikke bare for herskerens helse – vi ber om at han skal forstå grensene for sitt eget embete og la Guds folk få fortsette arbeidet sitt. Få staten ut av prekestolen, så løper evangeliet fritt.

Ær staten i dens eget felt. Avvis den det øyeblikket den forlater dette feltet og strekker seg etter Guds.

Kapittel 3

Når dekretet kommer

Skriften er ikke naiv når det gjelder staten. Igjen og igjen viser den deg øyeblikket når et dekret kommer – det punktet hvor jordisk makt slutter å tjene Gud og begynner å prøve å erstatte Ham – og den viser deg menn som nektet å bøye seg.

Det begynte tidlig. Israel ville ha en konge som de andre nasjonene, en sterk menneskelig regjering til å styre over seg. Samuel tok det som en avvisning av seg selv. Gud rettet på ham: det var en høyere de hadde forkastet.

Første Samuelsbok 8:6-7, NB2026 · Men det ordet var ondt i Samuels øyne da de sa: «Gi oss en konge til å dømme oss!» Og Samuel ba til Herren. Da sa Herren til Samuel: «Lyd folkets røst i alt de sier til deg! For det er ikke deg de har forkastet, men det er meg de har forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem.»

Her ligger den eldgamle fristelsen blottlagt – å krone en menneskelig makt på den plassen som tilhører Gud alene. Enhver stat som krever kirkens høyeste troskap, ber om en trone som aldri har vært til salgs.

Og himmelens svar på et slikt overgrep endrer seg aldri.

Salme 2:1-4, NB2026 · Hvorfor raser folkeslagene, og hvorfor pønser folkene på det som er fåfengt? Jordens konger reiser seg, og fyrstene rådslår sammen mot Herren og mot hans salvede. La oss sprengte deres bånd og kaste deres reip av oss! Han som sitter i himmelen, ler; Herren spotter dem.

Kongene holder sine rådslagninger. Gud ler. Ikke fordi trusselen er liten for dem som lider under den, men fordi utfallet ikke er tvilsomt. Intet parlament kan overstemme Ham som sitter i himmelen.

Så lander dekretet hos virkelige mennesker. Nebukadnesar bygde en billedstøtte og befalte at hvert kne skulle bøye seg. Tre hebreere nektet. Hør hvordan de svarte en konge som holdt deres liv i sin hånd.

Daniel 3:16-18, NB2026 · Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego svarte og sa til kong Nebukadnesar: «Vi trenger ikke å gi deg et svar på dette. Hvis vår Gud, som

vi dyrker, kan frelse oss fra den brennende ildovnen, så vil han frelse oss fra din hånd, konge. Men hvis ikke, skal du vite, konge, at vi ikke dyrker dine guder, og gullbildet som du har reist, vil vi ikke tilbe.»

Men hvis ikke. Der ligger hengslet for all trofast motstand. De adlød ikke fordi de forventet redning; de adlød uansett om redningen kom eller ikke. Staten kan tvinge kroppen inn i ildovnen. Den kan ikke tvinge hjertets tilbedelse.

Daniel trakk den samme grensen, og han gjorde det stille. En lov ble underskrevet som forbød bønn til andre enn kongen. Daniel startet ikke opprør. Han fortsatte bare å be, høyt, ved det åpne vinduet, slik han alltid hadde gjort.

Daniel 6:11, NB2026 · Da Daniel fikk vite at skrivet var undertegnet, gikk han inn i sitt hus. I takkammeret sitt hadde han åpne vinduer som vendte mot Jerusalem, og tre ganger om dagen bøyde han sine knær, bad og takket fremfor sin Gud, akkurat som han hadde gjort før.

Legg merke til hvordan trofast tross ser ut. Intet trukket sverd, intet statskupp, intet hat mot kongen. Bare et åpent vindu og et bøyd kne der loven forbød det. Når staten krenker Guds domene, svarer ikke kirken med raseri. Den svarer med en tilbedelse som dekretet ikke kan nå.

Kapittel 4

Registrering og det altseende øyet

Dekretet er ikke en museumsgjenstand. Det blir skrevet på nytt, akkurat nå, i denne generasjonen – bare at tavlen nå er digital.

I én provins i Kina har staten utviklet en app. Før en troende får delta på en gudstjeneste, må vedkommende registrere seg i den: navn, adresse, legitimasjon, alt blir overlevert myndighetene, og så må man vente på godkjenning for å kunne gå og tilbe. Når tjenestemenn kommer inn i en gudstjeneste, ber de menigheten ta frem telefonene sine og åpne appen – og enhver som ikke har meldt seg på på forhånd, blir avslørt. Todd Nettleton fra Voice of the Martyrs beskrev det rett ut: Du blir pålagt å male en skyteskive på brystet ditt før du får lov til å be. [Kinesiske kommunister tvinger frem registrering av religion](#) Det samme maskineriet som Kina bygde for å spore befolkningen under pandemien – ingen grønn hake, ingen adgang – er nå rettet mot kirkedøren.

Der appen slutter, begynner kameraet. Bob Fu fra China Aid rapporterer at registrerte kirker blir pålagt å montere ansiktsgjenkjennende kameraer i alle fire hjørner av bygget, prekestolen inkludert, slik at hvert ansikt i kirkebenkene blir loggført. [Ansiktsgjenkjennende kameraer i kirker](#) Selv kollekten har blitt kriminalisert: Plasser en kollektbøsse i en husmenighet, og pastoren kan bli arrestert, mens gaven blir omdefinert til en ulovlig tjeneste. Og i de statsanerkjente kirkene må menigheten reise seg og synge kommunistenes nasjonalsang – til ære for partiets helter – før de får lov til å synge for Kristus.

Les den gamle boken, så vil du ikke bli overrasket. Johannes så en makt som ønsket akkurat dette: total registrering, og at det ikke skulle finnes noe vanlig liv igjen for noen som ikke ville underkaste seg den.

Åpenbaringen 13:16-17, NB2026 · Og det gjør at alle, små og store, rike og fattige, frie og slaver, får et merke på sin høyre hånd eller på pannen, og at ingen skal kunne kjøpe eller selge uten den som har merket, dyrets navn eller tallet for dets navn.

Jeg sier ikke at en app er dyrets merke; den sensasjonelle tolkningen har brakt skam over kirken altfor mange ganger. Jeg sier at *begjæret* er det samme som Skriften navnga for lenge siden – det jordiske maktbegjæret etter å bli sett av alle, adlydt av alle, og etter å stenge de ulydige ute fra det vanlige livet. Et kamera i taket på et hellig rom er det samme eldgamle begjæret, bare iført en kameralinse.

Og svaret er det samme som det alltid har vært. Daniel visste at dekretet var underskrevet, og han lukket ikke vinduet sitt. Han knelte der loven kunne se ham, og ba slik han alltid hadde gjort. De troende i Kina svarer i nøyaktig samme toneart: De vet at kameraet ser dem, og de tilber likevel. En overvåkningsstat kan loggføre et ansikt. Den kan ikke arrestere et hjerte som allerede har bestemt seg for hvem det vil tjene.

Kapittel 5

Å skrive om boken

En påmeldingsapp styrer hvem som får komme i kirken. Et kamera registrerer hvem som gjorde det. Men det finnes en enda kaldere ambisjon, og Kina har kunngjort den åpent: å forandre selve boken.

President Xi Jinping har tatt til orde for en «sinisering» av religion – med hans egne ord: å veilede troen slik at «religion og sosialisme kan sameksistere». Jeff Kloha fra Museum of the Bible, som ble intervjuet i [How the Communist Party Plans to Rewrite the Bible](#), beskriver et tiårig statlig prosjekt, med røtter i partiets retningslinjer fra 2017, for å legge til nye fotnoter og nytolke Skriften etter partilinen. Dette har allerede kommet til syne gjennom mindre endringer: en skolebok som gjenforteller historien om kvinnen som ble grepet i ekteskapsbrudd slik at Jesus selv kaster steinen; provinser der De ti bud i stillhet har blitt omskrevet. Som Kloha formulerte det: Et autoritært styre «liker ikke alternative autoriteter» – og Bibelen er den eldste alternative autoriteten som finnes. For å herske absolutt over en samvittighet, må du først bringe boken som dømmer deg, til taushet.

Det er en gammel plan, og den har aldri fungert. Siden det har funnes konger, har de brent skriftruller, forbudt oversettelser og redigert Gud i sitt eget bilde. Her er det de stadig støter på.

Jesaja 40:8, NB2026 · Gresset tørker, blomsten visner, men vår Guds ord står fast til evig tid.

Regjeringer visner. Ordet gjør det ikke. Et parti kan trykke et forfalsket evangelium; de kan ikke slette det sanne evangeliet fra de millioner av bibler som allerede finnes i landet, og de kan ikke nå stedet der Gud oppbevarer sitt ekte eksemplar.

Jeremia 31:33, NB2026 · For dette er pakten som jeg vil slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge min lov i deres indre og skrive den på deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk.

Det er arkivet ingen sensor kan ransake. Når Gud skriver sin lov i menneskers indre, finnes det ingen trykkpresse å beslaglegge, ingen server å slette, ingen side å rive ut. Du måtte ha skåret den ut av hjertet på hver eneste troende samtidig – og i det øyeblikket du skaper en martyr, har du bare bevist at boken er sann.

Paulus kjente følelsen av en stat som trodde den kunne bringe budskapet til taushet ved å legge budbringeren i lenker. Han skrev dette mens han hadde jern rundt egne håndledd.

2 Timoteus 2:9, NB2026 · For dette lider jeg ondt, helt til å være i lenker som en ugjerningsmann; men Guds ord er ikke bundet.

Lenk fast Paulus; ordet går fritt. Rediger siden; sannheten er allerede løs i titusenvis av hjerter. En regjering kan omskrive sitt eget eksemplar av Bibelen. Den kan ikke omskrive Guds.

Kapittel 6

De fengslede hyrdene

Bak hvert dekret finnes det et ansikt. Det hjelper å nevne navnene deres.

Siden oktober i fjor har pastor Ezra Jin sittet i et kinesisk fengsel. Han grunnla Beijing Zion Church – et av de største nettverkene av husmenigheter i landet, med over hundre forsamlinger fordelt på rundt førti byer, som når ut til mange tusen troende. Det var denne rekkevidden som ble hans forbrytelse. I løpet av tjuefire timer pågrep det kommunistiske partiet dusinvis av lederne deres i ni provinser. Bob Fu fra China Aid kalte det en milepæl i statens krig mot kirken. [Det kinesiske kommunistpartiets krig mot kristendommen i Kina](#) Jins datter, Grace Drexel, sa det eneste en datter kan si: «Jeg vil bare ha faren min tilbake.» [Tro under ild – Kinas aksjon mot kristne](#)

Han er ikke alene i den celleblokken for de trofaste. Pastor Wang Yi fra Early Rain Covenant Church i Chengdu soner ni år. Han ble dømt i 2020 for en preken om Johannes 3,16, der han offentlig oppfordret nasjonens president til å omvende seg og ta imot Kristus. Staten kalte det «å oppfordre til undergraving av statsmakten». Fu forteller at Wang Yi sa til familien sin at han har mer enn hundre tusen bønneemner i fengselet, og at han der ber for Amerika og den frie verden. Andre i flokken hans fikk fjorten og tolv års fengsel for én ting: de nektet å ta korset ned fra kirketaket.

Sam Brownback, tidligere amerikansk ambassadør for religionsfrihet, ser at det sprer seg – «de arresterer søndagsskolelærere». Staten tillater kun kirkene den selv driver; en forsamling den ikke selv kan regissere, vil den ikke tillate. Og når en pastor først er siktet, er resultatet så godt som gitt – en domfellellesprosent som nesten ikke etterlater en familie noe håp i rettssalen. [Tro under ild – Kinas aksjon mot kristne](#)

Så hvorfor føyer de seg ikke bare? Fordi deres Herre trakk grensen for frykten for lenge siden, og plasserte den et sted staten ikke kan nå.

Matteus 10:28, NB2026 · Og frykt ikke for dem som dreper kroppen, men ikke kan drepe sjelen. Frykt heller ham som kan ødelegge både sjel og kropp i helvete.

En regjerings eneste maktmiddel er kroppen – cellen, boten, den sperrede kontoen, barnet som holdes utenfor skolen. Jesus later ikke som om dette ingenting er; Han sier at det ikke er det endelige ordet. Mennesket som frykter Gud, har ikke lenger noe staten kan

true ham med. Det er derfor en pastor kan miste ni år av livet sitt og fortsette å forkynne fra innsiden av murene.

Og her er ironien partiet ikke kan løse. Fengselet krymper ikke kirken; det sprer den.

Filipperne 1:12-14, NB2026 · Jeg vil at dere skal vite, brødre, at det som har hendt meg, heller har ført til fremgang for evangeliet, så at mine lenker er blitt åpenbare i Kristus i hele pretoriet og for alle de andre. Og de fleste av brødrene i Herren har ved mine lenker fått tillit, og våger enda mer å tale Ordet uten frykt.

Paulus skrev dette fra fangenskap, og det har blitt en virkelighet i Kina i flere tiår: mer forfølgelse, mer kirke. Lenkene som var ment å bringe evangeliet til taushet, ble dets megafon. Man kan ikke fengsle bort en bevegelse hvis grunnlegger gikk ut av sin egen grav.

Kapittel 7

Ikke bare der

Det ville vært trøstende å tro at dette er et problem som hører fjerne tyrannier til – at overvåkningskameraer i kirkerom og sensurerte bibler tilhører et fjernt land med et fremmed flagg. Det gjør de ikke. Inngrepene i samvittigheten kler seg også i demokratisk dress.

I Storbritannia sto Adam Smith Connor – en militærveteran og fysioterapeut – omtrent femti meter fra en abortklinikk og ba i stillhet i tre minutter. Han hindret ingen, snakket ikke til noen, og holdt ikke noe skilt. En politibetjent kom bort og stilte ham det merkeligste spørsmålet et fritt land har stilt på svært lenge: «Hva er innholdet i din bønn i dag?» Han svarte ærlig – han ba for sønnen sin, som han hadde mistet i en abort mange år tidligere. For det ble han dømt. [Forfølgelse i Storbritannia](#)

Les det én gang til. Ikke for å blokkere en dør. Ikke for å overdøve noen. For *innholdet i sitt sinn*. Den nye loven om buffersoner forbyr alt som kan «påvirke» en person innenfor en vid radius rundt en klinikk – et ord så tøyelig at det etter sigende har rammet en kvinne som ble stilt for retten for å holde et skilt der det kun sto: «Her for å snakke hvis du vil», og i Skottland har det kommet advarsler om at en borger kan bryte loven ved å be ved vinduet i sitt eget hjem. Staten har gått forbi kroppens handlinger og stilt et menneske for retten for hjertets bønner.

Dette er nøyaktig den grensen Skriften forbyr staten å krysse. Keiseren ble gitt sverdet for å straffe det hånden gjør. Han ble aldri gitt hjertet. Når en regjering kriminaliserer stille bønn, driver den ikke med politiarbeid knyttet til en handling; den krever herredømme over det ene territoriet Gud har holdt for seg selv.

Og de troendes svar er gammelt og lavmælt. Daniels vindu sto åpent da loven sa at det skulle lukkes. Adam Smith Connor fortsatte å be da loven sa at selve bønnen var forbrytelsen. Dette er nettopp det vi ble bedt om å be for at vi måtte bli spart for – et liv som ikke lenger er «rolig og stille», der selve gudsfrykten blir stilt for retten. Det frie Vesten er ikke unntatt fra den bønnen. Det trenger den nå, like mye som alle andre.

Kapittel 8

Lyd Gud mer enn mennesker

Mønsteret fra Det gamle testamentet blir den klare regelen for det nye. Kirken ble født under et styre som befalte den å tie, og på den første dagen sa apostlene nei til det styret.

Rådet arresterte Peter og Johannes og kunngjorde sitt dekret: Slutt å forkynne dette navnet.

Apostelgjerningene 4:18-20, NB2026 · Så kalte de dem inn og påla dem at de overhodet ikke skulle tale eller undervise i Jesu navn. Men Peter og Johannes svarte og sa til dem: «Døm selv om det er rett for Guds åsyn å lyde dere mer enn Gud.» For vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt.

De stilte ikke spørsmål ved rettens myndighet til å styre. De stilte spørsmål ved dens myndighet til å bringe Gud til taushet. «Døm selv» – avgjør dere imellom om vi skal lyde dere fremfor Ham. Det var ikke et vanskelig valg, og de tok det i åpenhet.

Da de ble dratt tilbake for andre gang, sa de det enda tydeligere, og det har vært kirken grunnlov helt siden da.

Apostelgjerningene 5:29, NB2026 · Men Peter og apostlene svarte og sa: «Man må lyde Gud mer enn mennesker.

Ikke *vi kan*. *Vi må*. Når statens befaling og Guds befaling til slutt kolliderer, er lydighet mot Gud ikke det opprørske alternativet – det er det eneste trofaste. Apostelen som skrev «underordne dere de høyere myndigheter», er den samme Peter som sa nei til de høyere myndigheter. Det finnes ingen selvmotsigelse. Underordne dere staten på dens felt; lyd Gud når den forlater det.

Så hør dette kallet, uansett hvor du leser dette.

Hvis styresmaktene krever at du registrerer deg for å tilbe og filmer ansiktet ditt ved talerstolen, husk Daniels åpne vindu – og at Kristus aldri ba staten om tillatelse til å bygge sin kirke.

Hvis de fengsler pastoren for å forkynne og kaller evangeliet for «undergravende virksomhet», husk at Peter forkynte det forbudte navnet til selve retten som hadde forbudt det, og at Paulus' lenker bare gjorde brødrene frimodigere.

Hvis de skriver om Skriften for å smigre sin egen ideologi, husk at vår Guds ord skal stå fast til evig tid – og at Han allerede har arkivert sitt eksemplar der ingen sensur kan nå det.

Og hvis de stiller et menneske for retten på grunn av bønnene i sitt eget hjerte, husk at hjertet aldri var keiserens å overvåke. Det bærer Guds bilde. Gi det til Gud.

Kirken er ikke statens. Den er Kristi. Gi keiseren mynten hans. Gi Gud det som bærer Hans bilde – din tilbedelse, din samvittighet og bruden Hans Sønn døde for å gjøre til sin egen. Og når de to noen gang kolliderer, vet du allerede hvor grensen går.

Vi må lyde Gud mer enn mennesker.

Hvordan dette ble laget

Dette er forfatterens eget verk. Det ble satt sammen med **junifye** og en KI-assistent.

En gave til støtte — [Stripe](#) eller **Vipps 909 24 934**

Skann for å lese denne boken på nett